

سیستم حافظه عمومی

بعد از اکتپنامبر

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

• الیزا کوهن
سینتیا ویلیس

ترجمه: محمدحسن خاکباز

پروژه سونیک مموریال (sonic memorial)، زیر نظر نشنال پابلیک رادیو (NPR) فرصت‌هایی را برای همگرایی چندرسانه-ای دیجیتال، برای خلق یک یادبود ملی شفاهی، از جمله ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ به مرکز تجارت جهانی به کار گرفت. نه تنها فراگیری فناوری دیجیتال، شنوندگان را قادر ساخت تا در ارائه متن‌ها به برنامه یادبود، به مانند تولیدکنندگان برنامه عمل و مشارکت کنند، بلکه سونیک مموریال را قادر ساخت تا رادیو را از طریق ایجاد وب‌سایتی ماندگار در سایت www.sonicmemorial.com با

محیط‌های رسانه‌ای جدید مرتبط سازد، در حالی که در تمرکز بر ساخت برنامه یادبود شفاهی مبتنی بر مشارکت محلی، به صورتی منحصر به فرد عمل کرد. به هر حال، سونیک مموریال، در تلاش برای منطقی جلوه‌دادن این فاجعه ملی، نمادهای فراوانی از مراسم‌های یادبود ملی را در اختیار شنوندگان قرار داد. سونیک مموریال علی‌رغم عملکرد بی‌نظیری که ارائه داد، بخش‌های مشخصی را با ساختاری مناسب‌تر پخش کرد و دیگر رخدادهای را در مونتاژ مراسم یادبود، بیان‌نشده باقی گذارد.

بعد از ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، رسانه‌های متعددی شروع به بررسی عمیق شیوه‌هایی کردند که از طریق آنها بتوانند این فاجعه ملی را در خاطر همگان بسپارند. حمله ۱۱ سپتامبر با فیلم‌های کوتاه تلویزیونی از هواپیمایی که به مرکز تجارت جهانی برخورد می‌کردند، فروپاشی برج‌های دوقلو و قسمتی از پنتاگون و تکه-های هواپیمای ربه‌شده‌ای که به مقصد مجتمع کاپیتول یا کاخ سفید در حرکت بوده، اما در پنسیلوانیا به زمین نشسته بود، آشکارا گزارش می‌شد.

بود. جدا از پخش رادیویی این برنامه تا ۱۰ سپتامبر ۲۰۰۲، این رویداد در انتشارش به عنوان بخشی از برنامه‌های وسیع‌تر سونیک مموریال در شبکه جهانی، شهرت و معرفیت یافت. این مقاله، منحصربودن سونیک مموریال را به عنوان یک یادبود شفاهی دیجیتال مدنظر داشته و شیوه‌هایی ارائه می‌کند که فناوری دیجیتال می‌تواند در اصلاح نحوه یادبود عمومی (به دنبال این فاجعه ملی) به‌کار گیرد.

علیرغم تغییرات در تکنولوژی‌ها و اقدامات مرتبط با پخش برنامه، امروزه رادیو پایگاه خودش را به عنوان رسانه‌ای که به خانه‌ها وارد می‌شود تا «طرفدارانی جمعی را به صورتی مناسب و دوستانه» به خود جلب کند، حفظ کرده است. در طول دوران طلایی رادیو، این رسانه، رسالت اشاعه فرهنگ به مکان‌ها و گروه‌های مختلف را به عهده گرفت. رادیوهای اولیه سعی بر این داشتند تا اجتماعی متشکل از گروهی عادی از شنوندگان را به-وجود آورند. آن‌گونه که اندرسون مشاهده کرد، اجتماعات ملی «تصور می‌کنند»، چون حتی اعضای کوچک‌ترین کشور،

بعد از ۱۱ سپتامبر، رادیوی دولتی ملی (NPR) وظیفه به‌یادآوری این حادثه را برای مردم، از راه مشارکت بی‌سابقه رادیویی، بر عهده گرفت که مشتمل بر حداقل ۱۰۰ ایستگاه رادیویی دولتی ملی با مشارکت ایستگاه‌های مرتبط با آنها بود که توانستند برنامه‌ای به مدت ۳۰ ساعت تولید و توسط رادیوی دولتی ملی، یک هفته قبل از سالگرد این حادثه، پخش کنند.

بسیاری از اعضای هموطن خود را نمی‌شناسند، آنها را ملاقات نکرده‌اند یا حتی در موردشان چیزی نشنیده‌اند. این حقیقت که همگان در آمریکا به حرف‌های فرانکلین روزولت در کنار بخاری خانه‌اش، به طور همزمان گوش می‌دادند، نشان می‌دهد که چگونه گوش‌دادن و مشاهده رسانه هماهنگ و منسجم، به افراد کمک می‌کند تا خود را در یک منزل ملی قرار دهند و با دیگرانی که دور از آنها هستند، ارتباط نزدیک برقرار سازند.

اندرسون، روزنامه و رمان را با توجه به برانگیختن ساخت اجتماعی مشارکت گروهی که در یک تجربه مشترک رسانه‌ای یافت می‌شود، مورد توجه قرار داد. سازوکار خلاق در نظریه-پردازی اندرسون از ساخت پراکنده اجتماع (از برداشت قیاسی اجتماع) تخیل است. در رویکرد اندرسون، احساس تعلق به یک ملت، به عنوان فرایند درحال‌ظهوری است که در جهت انگیزش افرادی که دارای طرز نگرش‌ها، ارزش‌ها و عقاید مشترک

ویرانی نمادهای توان و قدرت ایالات متحده آمریکا (قدرت نظامی و اقتصادی)، تصاویر بصری و قابل‌توجهی را به صورت زنده برای مردمی وحشت‌زده از فاجعه، ارائه کرده بود. چگونه رادیوی دولتی-رسانه‌ای که صرفاً بر تجربیات شفاهی (بیان شفاهی رویدادها) متمرکز است، توانست در بیان این فجایع مشارکت کند؟

بعد از ۱۱ سپتامبر، رادیوی دولتی ملی (NPR) وظیفه به-یادآوری این حادثه را برای مردم، از راه مشارکت بی‌سابقه رادیویی، بر عهده گرفت که مشتمل بر حداقل ۱۰۰ ایستگاه رادیویی دولتی ملی با مشارکت ایستگاه‌های مرتبط با آنها بود که توانستند برنامه‌ای به مدت ۳۰ ساعت تولید و توسط NPR، یک هفته قبل از سالگرد این حادثه، پخش کنند. برنامه‌ای که با همکاری رادیویی ملی تولید شد، حوادث سپتامبر لقب گرفت؛ یادبودی شفاهی که تحت عنوان برنامه مستند رادیویی و تاریخی، طرح‌ریزی شده

با دیگر افرادی که هویت ملی مشابهی را در اشتراک دارند، عمل می‌کند. به هر حال، آنگونه که پالمر مطرح کرده است برای تصور یک اجتماع، تخیل (تصور) باید در جهت مکان‌ها، موقعیت‌ها و رخدادهای مشخص هدایت شود، ... که افراد می‌توانند احساس تعلق خود را به یک ملت که کاملاً از «دیگران» فرهنگی و ملی جداست، ابراز دارند.

فجایع ۱۱ سپتامبر به عنوان یک حادثه برای عموم تلقی می‌شد؛ جایی که خشم و اضطراب ازدست‌رفتن زندگی بسیاری از افراد، عمیقاً احساس می‌شده است. راه‌های بسیاری وجود داشت تا بازنمود و بازساخت آن فجایع، اجتماعی تصویری با حس قوی‌تری از «آمریکایی بودن» را به وجود آورد و افراد را با دیگرانی که رویکردهایی مشابه را در نیویورک، پنسیلوانیا و کلمبیا تجربه کرده بودند، متحد سازد.

چگونگی برگزاری برنامه یادبود و نگاهداشت اجتماع شفاهی تصویری با ایجاد صداها، دیجیتال، مشکل عمده‌ای بود که تولیدکنندگان برنامه‌های رادیویی دولتی بعد از سپتامبر با آن روبه‌رو بودند. این مقاله استفاده رادیویی دولتی از فناوری دیجیتال به منظور تولید یک برنامه یادبود شفاهی برای شنوندگانش را بررسی می‌کند. نظریه‌پردازی در مورد ساخت اجتماعات تصویری در حیطه رادیو و پخش گفت‌وگوهای تلویزیونی، معمولاً نوعی تقارن در تفسیر رویدادهای رسانه‌ای تصور می‌شود. از این رو، ممکن است توجه به ساخت یادبودهای دیجیتالی، مشکل‌آفرین به نظر رسد، چون افراد ممکن است با توجه به عدم اشتراکات ملی، متن را ببینند و از آن بگذرند. ممکن است رویدادهای بی‌نظیر رسانه‌ای بدون تقارن رخ دهند و در برخی موارد، ممکن است به صورت خطی (طولی) اتفاق نیفتند. به هر حال، با تعداد بیشتری از مراسم‌های یادبود سنتی، مانند یادبود سربازان ویتنام، سونیک مموریال مکانی ثابت برای بازدیدکنندگان اختصاص داده که اشخاص می‌توانند با دیگران گفت‌وگو کنند و در مورد برنامه یادبود دانسته‌های خود را در اختیار گذارند. طرح‌های یادبود دیجیتال ممکن است به عنوان شکلی از مشارکت در مراسم یادبود عمل کنند که به افراد حتی در مسافت‌های دور، امکان همکاری و دراختیارگذاشتن نمادها و معانی را می‌دهند.

در مورد ظهور و اشاعه فناوری‌های ضبط دیجیتال، برای مخاطبان به عنوان اعضای شنونده، امکانات گسترده‌ای به‌منظور مشارکت در ساخت و انتشار رویدادهای گذشته به صورت شفاهی وجود دارد. طرح‌های یادبود شفاهی، تعدادی مشخصه-های مشابه با موزه‌های غیرملموس و یادبودهای مشابه آن و مشخصه‌های دیگر پخش عادی رسانه را که هم عمومیت و هم فرصت ساخت تصویر خاص خود، اجتماع و ملت را به واسطه متن‌ها دارا بودند در اختیار می‌گذارند.

گفتیم که متون دیجیتال باعث شدند تا چیزهایی از گذشته در زمان حال، ارائه و معنادار شده و هر چند شخصی یا گروهی، تفسیر شوند، اینجا ما «همزمانی» را بدین منظور به کار می‌بریم، آنطور که گادامر پیشنهاد کرده است (۱۹۸۲)، یک متن کلاسیک

ممکن است به صورت همزمان، در زمان حال به مانند گذشته، برای چندین نفر از حضار قرائت شود. متون دیجیتال می‌توانند تصورات همگان را به سوی رویدادهای کنونی که به صورتی شفاهی بیان می‌شوند هدایت کنند که ممکن است و می‌توانند در تصور امور آینده و آتی، به کار گرفته شوند.

درک اینکه چگونه طرح‌های شفاهی دیجیتال، امکان همگرایی رسانه‌ای را تقویت می‌کنند، در بررسی راه‌هایی که فناوری‌های ارتباطی جدید به کار گرفته شده‌اند تا شنوندگان فراوانی را در زمان‌ها و مکان‌های مختلف به دست آورند، بسیار مهم است. یکی‌سازی فناوری‌های دیجیتال در پخش برنامه‌های رادیویی، از شیوه نوآوری تولیدکنندگان برنامه‌های رادیویی پیروی می‌کند که فنون طراحی شده جدید در زمینه ارائه برنامه‌های رادیویی را برای افزایش و تقویت روابط تقابلی رسانه با شنوندگانش، به کارگیرند. اگر چه بسیاری از مطالعات در زمینه تاریخچه رادیو به رشد و تکامل فناوری ارتباطات و توسعه صنعت رادیو و تأثیر آن بر برنامه‌ریزی و فعالیت‌های شنیداری پرداخته‌اند، اما تا به حال، بررسی‌های اندکی، الزامات رسانه دیجیتال را بر

علی‌رغم سهیم بودن رادیو در ایجاد هویت متفاوت افراد، می‌پذیریم که مخاطبان رادیو از این رسانه به دنبال بحران‌های ملی و به عنوان روشی که فاصله را کم و فرد را به دیگران و همچنین افراد محلی را به افراد دیگر در فاصله دوردست، نزدیک می‌کند، استفاده می‌کنند

تولیدات شفاهی فعالیت‌های شنیداری، مورد توجه قرار داده‌اند. به‌صورتی وسیع‌تر، تعداد کمی از محققان امکانات ترویج و اشاعه برنامه‌های دیجیتال رادیویی (اینکه چگونه نقش شنونده و تولیدکننده ممکن است به علت الزامات همگرایی رسانه‌ای تغییر کند، و نیز راهکارهایی که به وسیله آنها برنامه‌های ضبط‌شده دیجیتال با تدوین‌های شفاهی مناسب به همگان ارائه شود) را مورد بررسی قرار داده‌اند. به بیانی ساده‌تر، به عنوان محلی برای پوشش چندرسانه‌ای دیجیتال، رویدادهایی که توسط رسانه به صورت شفاهی عرضه می‌شوند، به عنوان زمینه‌ای علمی و قابل-مطالعه مورد توجه قرار گرفته‌اند.

علی‌رغم کمی تحقیقات در زمینه تأثیر فناوری‌های دیجیتال بر رادیو، می‌توانیم تأثیر دیجیتال‌کردن را بر فرهنگ شفاهی خود مورد توجه قرار دهیم. شواهد بیان می‌دارند که رادیو و اینترنت ابعاد تاریخی و زمینه‌های تکامل مشابهی داشته‌اند. تحقیقات انجام‌شده توسط داگلاس و لاپین، یافته‌های مک میلان را مورد تأیید قرار می‌دهند که تشابهاتی میان رادیو و اینترنت، مخصوصاً در زمینه تاریخی و فرهنگی وجود دارد. به مانند اینترنت، رادیو نیز مخاطبان را قادر می‌سازد تا حتی در طول مسافت‌های زیاد،

اجتماعات تفسیری به وجود آورند. داگلاس می‌گوید که: «رادیو نقشی اساسی در زندگی ما، مخصوصاً در نیمه اول قرن، در کمک به ما در تصور خود و روابطمان با دیگر آمریکایی‌ها، به صورتی متفاوت، ایفا کرده است. رادیو اجتماعات تصویری از طرفداران ورزشی، حامیان فرد آلن، دوستانان موسیقی راک‌اند رول، اپراتورهای ایستگاه‌های رادیویی و خیلی از چیزها را ایجاد کرده و بنابراین هردو حس ملیت‌گرایی و اعتباربخشی به خرده-فرهنگ‌ها را به صورتی همزمان تقویت می‌کند.»

داگلاس با توجه به تحقیقش در زمینه تاریخ رادیو در کتاب شری تورک (sherry turkle)، با نام خود دوم (second self) (۱۹۸۴) می‌پرسد که چگونه رادیو وضعیت را برای روابط جدید قرن بیستم میان خود و دیگران غایب و میان افراد محلی و نزدیکی افرادی که در فواصل دور به سر می‌برند، مهیا کرده است! وی مطرح می‌کند که: «رادیو، با به‌وجود آوردن شیوه‌های متفاوت گوش‌دادن، گرایش افراد را به تبدیل شدن به خودهای گوناگون

پروژه سونیک مموریال، مخاطبان را به دراختیارگذاشتن یک تجربه شفاهی جمعی دعوت می‌کند. هنگامی که این تجربیات فراتر از فرد در مقابل جمع مطرح می‌شوند، به یک «خاطره جمعی» تبدیل می‌شوند. زلیزر، الزاماً این خاطرات را «ناقص (محدود)» نامیده است، چون هر خاطره، دربرگیرنده تمام آنهایی نیست که ما می‌دانیم و می‌توانیم در مورد هر رخداد، شخصیت یا موضوع خاص آگاه باشیم. در سطح بررسی فرهنگی، وقایع رخ داده‌ای که برای جمع ارائه می‌شوند به سختی برای افراد قابل تصورند. استارکن می‌گوید که ارائه خاطرات، یکی از راه‌هایی است که از طریق آن «برداشت‌هایی از ملت و آمریکایی‌بودن به وجود می‌آیند، مورد سؤال واقع می‌شوند و از نو طراحی می‌گردند» و از این رو جنجالی را که بر سر اجتماع ملی تصویری، آنطور که با گفتن سرگذشت ایالات متحده آمریکا رخ می‌دهد، نشان می‌دهد. به عنوان منبعی فرهنگی، یادبودهای «محلی» و «رسمی» فجایع ۱۱ سپتامبر، منشأیی برای درک حقوق شهروندان

اگر چه اساساً، «ثبت و حفظ» پیام‌ها در رابطه با ۱۱ سپتامبر از طریق ثبت آنها با دستگام‌های پیغام‌گیر قابل تصور بود، پروژه سونیک مموریال همچنین این واقعه مرکز تجارت جهانی را با تهیه سرگذشتی شفاهی از ظهور و فروپاشی آن بیان داشت.

آمریکایی و نیز عاملی برای درک آن چیزهایی که ملت از دست داده‌اند، قرار می‌گیرند. از این رو، ما رادیویی دولتی را به عنوان ابزاری ضروری برای فهم چگونگی خلق خاطرات جمعی با به-کارگیری متون شفاهی دیجیتالی مورد بررسی قرار می‌دهیم.

رادیو به عنوان ابزاری دیجیتالی برای همگرایی و به-یادسپاری

نوآوری NPR در یادبود ۱۱ سپتامبر، به منظور ارائه حوادث مختلف و مرتبط با مرکز تجارت جهانی و نیویورک‌سیتی، این مورد را که چگونه تولیدکنندگان برنامه‌های رادیویی می‌توانند حوادث و رخدادها را از طریق فناوری‌های دیجیتالی و محیط-

تقویت کرده است که به طور متوالی و یا گاهی همه در یک زمان صورت می‌گیرد.»

علی‌رغم سهیم‌بودن رادیو در ایجاد هویت متفاوت افراد، می‌پذیریم که مخاطبان رادیو از این رسانه به دنبال بحران‌های ملی و به عنوان روشی که فاصله را کم و فرد را به دیگران و همچنین افراد محلی را به افراد دیگر در فاصله دور دست، نزدیک می‌کند، استفاده می‌کنند و نیز با توجه به یک پیام واحد، اجتماعی تفسیری از شنوندگان را مشخص می‌کند و آنها را به وجود می‌آورد. پروژه NPR، که ارائه برنامه‌هایی را به‌منظور نگه‌داشتن خاطره ۱۱ سپتامبر به عهده گرفته بود، بررسی این مسئله را امکان‌پذیر می‌سازد که چگونه رادیو، قابلیت‌های محیط رسانه‌ای دیجیتال را به منظور مخاطب قراردادن حیطه وسیع‌تری از افراد به کار می‌گیرد و به ایجاد اجتماعی تصویری از شنوندگان کمک می‌کند.

های جدید رسانه‌ای پوشش دهند، بررسی می‌کند. در یک «محیط جدید رسانه‌ای» چند رسانه قادرند پیام‌ها را به شکلی غیرمتمرکز انتشار دهند و آنها را از طریق شبکه‌های چندگانه (از طریق ماهواره، کابل و شبکه‌های کامپیوتری) منتقل کنند و فرصت گفت-وگوهای «متقابل» با دیگر افراد مخاطب را به وجود آورند. علاوه بر این، رسانه‌های نوین بر پایه قابلیت‌های «دیجیتال» ساخته می‌شوند که محتوای یک رسانه را با رسانه‌های دیگر قابل تبادل می‌سازد. پذیرش مشکلات در ارائه بزرگی این حادثه در عصر همگرایی چندرسانه‌ای، به منظور به دست آوردن موجودیتی عمومی بود. با ادامه فعالیت‌ها به صورت دیجیتال، می‌گوییم که NPR و همکارانش وضوح و محتوای طرح سونیک مموریال را در جهت تقویت قابلیت رسانه دیجیتالی برای ایجاد ارتباط میان مخاطبان با برنامه‌های یادبود چندرسانه‌ای به صورتی زنده، ترفیع و بهبود داده است.

نقش رادیوی دولتی بعد از ۱۱ سپتامبر

به طور مرسوم، رادیوی دولتی در ایالات متحده آمریکا، نقش فرهنگی مهمی را در مناسب جلوه‌دادن «صدا به عنوان یک رسانه شنیدن به عنوان یک حس» ایفا کرده است. داگلاس می‌گوید که: «جک سیمرینگ، سازنده برنامه کلیه مسائل بررسی شده (All things considered)، معتقد است که رادیوی دولتی باید «یک موزه شفاهی» باشد و تبلیغ بیانی NPR، تجربه هنرشناختی شفاهی را به عنوان تجربه‌ای که به روح انسانی معنا می‌بخشد و تقویت‌کننده آن است، توصیف می‌کند.»

در طول زمان، NPR شیوه‌ای منحصر به فرد از گزارش در محل (on location) ارائه داد که صدا، موسیقی و جلوه‌های صوتی خاص را به کار گرفته تا کیفیت پوشش خبری رادیوی را توسعه و تقویت کند. طبق گفته‌های داگلاس، این تخصصی شدن، NPR را قادر ساخته است تا بعدگرایی را به تولیدات صوتی خود وارد کند و در یک محیط خبری مملو از تصاویر و صداهای با تأثیر بالا، رقابت جویی خود را افزایش دهد. رادیو در تاریخ ایالات متحده آمریکا، مکانی خاص را به خود اختصاص داده و مردم را از فجایع پیرل هاربر و مرگ جان اف کندی و رابرت کندی مطلع نموده است. به این طریق، رادیو در تجربه درک و به یادبودگذاشتن فجایع ملی با توجه به متون شفاهی مشارکت می‌کند.

برای جمع آوری و بازیافتن اصوات و حوادث خاص ۱۱ سپتامبر، تولیدکنندگان مستقل برنامه‌های رادیویی، نیکی سیلوا و داوایا نلسون، طرح سونیک مموریال را به اجرا درآورده‌اند. این دو با همکاری جی الیسون به عنوان مدیر تولید در نیویورک، در همکاری با NPR، ترانسوم او آر جی (transom.org)، سوند پورتتریتس (Sound portraits)، وریزون (Verizon)، ایستگاه-های رادیویی WNYC و KQED و دیگر تولیدکنندگان مستقل، شروع به کاوش در زمینه صداها کردند تا اصوات و صداهایی را

که در ۱۱ سپتامبر شنیده شدند تهیه و آرشیو کنند. نلسون بیان داشت که می‌خواست انجام طرحی را به عهده گیرد که ابعاد شفاهی این فاجعه را تهیه و آرشیو کند: «فکر کردم که صداهای افراد در آن ساختمان‌ها ممکن است هنوز در صندوق پست صوتیشان باشد. بنابراین با همکاری وریزون به افراد کمک کردیم تا به پیام‌های صوتیشان دست یابند، چه آن پیام‌ها شامل آخرین جملاتشان یا حتی فقط صحبتشان در مورد یک قرار ناهار باشد. چون قبلاً زندگی آمریکایی را به واسطه آرشیوهای صوتی بررسی می‌کردیم، می‌دانستیم که این مورد هم چقدر می‌تواند موقت و ناپایدار باشد و امکان از بین رفتن صداها وجود دارد و این در صورتی بود که آن صداها برای ما اهمیت قابل توجهی داشتند.» با کمک NPR، یک خط تلفن مشخص شد تا تماس گیرندگان بتوانند در این کاوش در زمینه صداها شرکت کنند. این میزان توجه بر آرشیوهای گفتاری، برنامه سونیک مموریال را قادر ساخت تا به جای تصاویر مربوط به آوار، صداهایی مرتبط با آنها و متناسب با موقعیتشان ارائه دهد.

بسیاری از ابعاد کار سونیک مموریال قابل ملاحظه و توجه هستند، بنابراین در اینجا ما بر ابعاد بسیاری از برنامه متمرکز می‌شویم که بیانگر شیوه‌هایی هستند که از طریق آنها سونیک مموریال خاطرات شخصی را در یک یادبود عمومی ملی ارائه می‌کند و متون دیجیتال را برای تولید شکل دیجیتال منحصر به-کار می‌گیرد. ابتدا، ما طرح حوادث سپتامبر را به عنوان تجربه-ای شفاهی و دیجیتالی مورد بررسی قرار می‌دهیم.

پروژه NPR که ما آن را به عنوان پخش NPR سونیک مموریال، خطاب می‌کنیم، به طور کامل در ۱۰ سپتامبر ۲۰۰۲ و به صورت جزئی در طول هفته‌های قبل از سالگرد ۱۱ سپتامبر پخش شد. بررسی و تحلیل ما بر شیوه‌هایی است که فنون دیجیتال به منظور گرامیداشت صداهای شخصی در فضای عمومی پخش رادیویی به کار گرفته می‌شوند. همچنین ما طرح وسیع تر NPR سونیک مموریال را به عنوان یک خاطره عمومی ملی که در متن دیگر یادبودهای شفاهی قرار دارند و به منظور بیان و حفظ تاریخ شفاهی ارائه می‌شوند، مورد توجه قرار می‌دهیم. در این مسیر، ما کارکرد یادبودهای عمومی که به منظور ماندگاری بروی شبکه اینترنت ارائه می‌شوند و نقش NPR در ساخت آن را مورد مطالعه قرار می‌دهیم و نتیجه می‌گیریم که چگونه ماهیت تعدیل شده این تجربه و به یادآوری ۱۱ سپتامبر از طریق رادیو و اسناد ضبط شده دیجیتال، ممکن است با توجه به واقعه رخ داده، مسائل وسیع-تری از خاطرات فرهنگی را تحت تأثیر قرار دهد.

سونیک مموریال به عنوان یک تجربه شفاهی دیجیتال

سونیک مموریال از فناوری دیجیتال از طریق ثبت تجربیات شفاهی در ارتباط با مرکز تجارت جهانی و نیویورک سیتی آنگونه که افراد به یاد می‌آورند به صورتی نوین استفاده کرده است. این توجه بر رویدادهای محلی با نوآوری در فناوری ارتباطات و

دیجیتال کردن آنها، فرایندی را امکان‌پذیر ساخته که ثبت وقایع به همراه ثبت نمونه مثالی آن بهبود یافته و تسهیل شده است. سادگی ضبط دیجیتال، در حالی که در یک زمان قابلیت ضبط و کیفیت صدا را افزایش می‌دهد، بسیاری از یکنواختی‌های فرایند ضبط صداها را حذف کرده است. رادیوهای اولیه براساس ضبط آنالوگ و ثبت مکانیکی صدا بر روی یک صفحه مانند نوار مغناطیسی، عمل می‌کردند. این وسایل دارای معایبی همچون سطح و صدای خود دستگاه بودند. به هر صورت، با ثبت دیجیتالی اطلاعات، این خطاهای سطحی با کدگذاری صداها دریافت شده به صورت اطلاعات و رمزگشایی اطلاعات دیجیتال، برای استفاده در تولیدات مجدد و پخش آنها، برطرف شدند. فناوری‌های جدید شنیداری، شیوه‌هایی را که از طریق آنها، صداها

«حوادث سپتامبر» و پروژه‌های سونیک مموریال، دو تجربه هنری شفاهی و بااهمیت را در اختیار می‌گذارند که صداها ضبط شده توسط افراد را به کار می‌گیرند و مخاطبان را قادر می‌سازند تا به تنوعی از صداها که در یادبود فجایع ۱۱ سپتامبر جمع‌آوری و نگه داشته شده‌اند گوش دهند و آنها را تفسیر و تعبیر کنند.

ایجاد و شنیده می‌شوند به طرز قابل توجهی دگرگون کرده و ابزار ثبت آنها را فشرده‌تر و برای استفاده، آسان و ارزان‌تر کرده است. بدین‌گونه، فناوری، فراتر از گستره مهندسان و چهره‌های رادیویی و تلویزیونی اشاعه یافته و امکانات استفاده آن را توسط همگان فراهم آورده تا بتوانند زندگی خود را به صورت مستند درآورند (به عنوان مثال از طریق نوارهای ویدئویی و یا صندوق پستی صوتی). علاوه بر امکانات ابزاری وسیع، ثبت‌های دیجیتال، آثار صوتی را فشرده کرده و از این رو فرایند بایگانی کردن و امکان دسترسی به اطلاعات ذخیره‌شده بسیار آسان است؛ فشرده‌گی اطلاعات شنیداری دیجیتال، ذخیره‌سازی و انتقال آنها را به صورتی کارتر و مؤثرتر، امکان‌پذیر ساخته است. انواع متفاوت تکنیک‌های فشرده‌گی اطلاعات صوتی و شنیداری، رشته‌ای وسیع از پیچیدگی‌های کدگذاری و کدگشایی، کیفیت صوتی فشرده‌شده و میزان‌های متفاوتی از اطلاعات فشرده‌شده را در اختیار می‌گذارد.

پیشرفت فناوری‌های دیجیتال توانایی‌های نوینی را در ثبت اطلاعات شنیداری در هر دو زمینه شخصی و عمومی ایجاد کرده و محیط رسانه‌های دیجیتالی را شکل داده است که افراد قادرند صداها را عادی و روزانه، از اولین کلمات یک کودک تا آخرین

جملات شخص مورد علاقه‌شان را ثبت کنند. در مقابل، تولیدات کدگذاری شده اولیه برای برجسته‌ساختن و پخش برنامه‌های ضبط‌شده «استثنایی» یا «مثالی» رادیو و ضبط دیجیتال برنامه‌ها، کدگذاران (encoders) را به ثبت وقایع هر روز ترغیب می‌کنند. برای مثال، دانشگاه ایالتی میشیگان، پروژه‌ای وسیع برای خلق مجموعه ملی از زبان‌های گفتاری (NGSW) و گنجینه سازمان‌یافته‌ای از مجموعه‌ای از جملات بیان‌شده به صورت آنالین، را آغاز کرد و طرح خود را در سایت www.historicalvoices.org به عنوان کتابخانه شنیداری دیجیتال ارائه داد که بخشی از بودجه آن از طریق مؤسسه ملی و درآمدهای اختصاص‌یافته برای رشته‌های علوم انسانی تأمین می‌شد.

مجموعه ملی از زبان‌های گفتاری NGSW، تلاش خواهد کرد تا منابع ملی باارزشی از آرشیوهای گفتاری (شفاهی) که از لحاظ تاریخی بااهمیت هستند را در کار خود، به صورت فهرست‌وار ارائه کند. هدف، در این زمینه ایجاد امکان برای دسترسی عمومی به مجموعه‌های اختصاصی، از طریق دیجیتال-کردن اطلاعات بود. بدین‌گونه، این روش و دیگر آرشیوهای شفاهی در شبکه اینترنت، هدفی مشابه را دارا هستند؛ یعنی حفظ و انتشار این اطلاعات ثبت‌شده به گستره وسیعی از مخاطبان و نسل‌های آینده. در موارد فراوانی، دیجیتال کردن این اسناد تاریخی شفاهی، مصاحبه‌ها و صداها، آنها را برای اولین بار، برای همگان عمومیت می‌بخشد. اغلب، این قبیل آرشیوها روی شبکه اینترنت، فناوری دیجیتال را برای ارائه اطلاعات ثبت‌شده آنالوگ با اهمیت ملی یا بین‌المللی با هدف بیان‌شده جابه‌جایی (تبدیل) اطلاعات ثبت‌شده آنالوگ به یک محیط رسانه‌ای دیجیتال عمومی مورد استفاده قرار می‌دهند. معمولاً این آرشیوها دارای گستره‌ای موقت و تمرکز تاریخی محدودی هستند. دو پروژه با کانون توجه محدود در مجموعه NGSW، شامل «نخستین صداها (voices Earliest)» است؛ «مجموعه‌ای از کتابخانه صوتی چندرسانه‌ای وینسنت» که صداها ضبط‌شده در طول ۵۰ سال دوره نخست ضبط صداها از سال ۱۸۷۷ تا ۱۹۲۷ را ضبط می‌کند و «نیز گفت-وگوهای استاذ ترکل با آمریکا»، به شکل مجموعه‌ای از مصاحبه‌های ثبت‌شده به صورت کتاب‌ها و برنامه‌های رادیویی ترکل. با ایجاد این آرشیوهای شفاهی عمومی (public)، مجموعه NGSW متون شفاهی آرشیوی را به شیوه‌ای ارائه می‌دهد که می‌توانند تأثیر قابل مشاهده‌ای بر زندگی اجتماعی داشته باشند.

برخلاف این مجموعه‌ها، پروژه سونیک مموریال خود را به عنوان آرشیوی مجزا در طرح، گستره و عملکردش، ارائه می‌دهد. در واقع، به عنوان یک طرح یادبود ملی حمایت‌شده از جانب NPR، این پروژه درصدد قدردانی از قربانیان فاجعه ۱۱ سپتامبر است. به هر حال، در حالی که شیوه‌های خلاقانه‌ای را برای یادبودهای ملی شفاهی به کار می‌گیرد، ممکن است قابلیت‌هایی را برای تأثیرگذاری بر دیگر ابعاد زندگی اجتماعی، فراتر از ارائه برنامه‌های یادبود دارا باشد. ابتدا، طرح پروژه، اصولی برای تعیین

مجموعه‌ای از چارچوب‌های متنی، از اطلاعات خصوصی (شخصی) ثبت‌شده دیجیتال یا اطلاعات ثبت شده آنالوگ و با کیفیت بالا را برای یک مخاطب عام، ارائه می‌دهد. برخلاف دیگر پروژه‌های یادبود با طرح از پیش‌برنامه‌ریزی شده که درصد ارائه توصیفی گزارش‌گونه از قسمتی از یک رخداد بودند، پروژه سونیک مموریال به عنوان آرشیوی از اطلاعات قابل ارائه، توسعه یافته است. سونیک مموریال با توجه بر صداها، محلی (بومی)، با گستره زمانی‌اش در قدردانی از قربانیان مرکز تجارت جهانی و بررسی و توجه به اطلاعات متفاوت دیجیتال و آنالوگ، خود را از دیگر آرشیوهای دیجیتال مجزا می‌سازد. به عنوان مثال، سایت مربوط به این مراسم یادبود، به عنوان آرشیوی آزاد و همچنین به عنوان تاریخ شفاهی که به صورت آنلاین از رخداد مرکز تجارت جهانی ارائه می‌شود، معرفی می‌گردد. از ابتدای سایت www.sonicmemorial.com کاربر می‌تواند آرشیو موردنظر خود را جست‌وجو کند، تولیدکنندگان مستقل برنامه‌های رادیویی گوش کنند، به اطلاعاتی که توضیح می‌دهند - مثلاً چگونه می‌توانند «صدایی را به آرشیو اضافه کنند» - دسترسی

اش برای مشارکت و نظاره‌گر بودن افراد در ارائه برنامه یادبود به صورتی قابل توجه عمل کرده است.

در واقع، انعطاف‌پذیری ارائه‌شده توسط محیط رسانه‌ای دیجیتال این توانایی را برای ارائه‌کنندگان به وجود آورد تا برنامه‌های شفاهی برای یادبود یک فاجعه سنگین، متأخر و قابل توجه طراحی کنند. فناوری‌های دیجیتال، این امکان را به وجود آورده‌اند تا فرایند فشرده‌کردن صداها، آرشیو، ذخیره‌کردن و بازیابی مجدد آنها به سادگی صورت پذیرد و به افراد عادی این فرصت را داده است تا بیشتر و بیشتر، مسائل هر روز زندگیشان را ثبت و نگهداری کنند.

اگر چه اساساً، «ثبت و حفظ» پیام‌ها در رابطه با ۱۱ سپتامبر از طریق ثبت آنها با دستگاه‌های پیغام‌گیر قابل تصور بود، پروژه سونیک مموریال همچنین این واقعه مرکز تجارت جهانی را با تهیه سرگذشتی شفاهی از ظهور و فروپاشی (rise and fall) آن بیان داشت.

یک بعد مهم آرشیو در شبکه جهانی که همچنین در پخش طرح‌ریزی شده رادیویی برنامه یادبود منعکس شده بود، ترغیب

پیشرفت فناوری‌های دیجیتال توانایی‌های نوینی را در ثبت اطلاعات شنیداری در هر دو زمینه شخصی و عمومی ایجاد کرده و محیط رسانه‌ای دیجیتالی را شکل داده است که افراد قادرند صداها، عادی و روزانه، از اولین کلمات یک کودک تا آخرین جملات شخص مورد علاقه‌شان را ثبت کنند.

خوانندگان و شنوندگان به سهم‌کردن مشاهدات هر روزشان در طرح یادبود ماندگار است.

در حالی که همه شنوندگان نمی‌توانند رویداد مهم قایقرانی در نیویورک هاربر، بعد از رخداد مرکز تجارت جهانی را به یاد آورند، تعداد بسیاری قادرند پیام‌های گذاشته‌شده توسط افراد در هوایم‌ای رپوده‌شده یا در برج‌های در حال سقوط را شناسایی کنند. وجود این قبیل اطلاعات ثبت‌شده در سونیک مموریال در کنار یادبودهای دیگر از مرکز تجارت جهانی، افراد را قادر ساخت تا خاطرات شخصی خود را بین مخاطبان عام، که تجربیات متفاوتی از رویداد و مرکز تجارت جهانی داشته‌اند، اشاعه دهند.

یابند، برنامه زمانی یک گزارش را بررسی کنند و یا از طریق «جست‌وجوگر سونیک» به صورت دوسویه، خود را با تاریخ شفاهی وقایع سرگرم نمایند. جست‌وجوگر سونیک، آوایی دوسویه از صداها و اصوات فراگیر، گزارش‌ها و اطلاعات ثبت‌شده‌ای که بیانگر واقعه مرکز تجارت جهانی هستند را در اختیار قرار می‌دهد. مشخصه «اضافه‌کردن (ضمیمه‌کردن) یک صدا» در این آرشیو، شنوندگان را قادر می‌سازد تا در برنامه یادبود با گذاشتن پست صوتی تلفنی (دیجیتال) یا از طریق بارگذاری یک فایل، مشارکت داشته باشند. از این رو NPR سونیک مموریال، در زمینه وسیع - تر آرشیو دیجیتال در شبکه جهانی با شمول فرصت‌های ناپیوسته -

ظرفیت بالای اطلاعات ثبت شده به صورت پست صوتی که با همکاری ورizon ذخیره شدند، نشان داد که اطلاعات ثبت شده دیجیتال چگونه به سادگی می توانند جمع آوری شوند. ورizon با خانواده‌هایی که خواهان به دست آوردن اطلاعات ثبت شده به جامانده از ۱۱ سپتامبر بودند، همکاری می کرد و این صداها را برای ارائه به آنها در اختیار تولیدکنندگان سونیک مموریال - بدون از دست دادن کیفیتشان - قرار می داد.

با تمام مسائل مربوط به ثبت اطلاعات و آرشیو آنها، فناوری های دیجیتال، پیدایش رادیوی دیجیتال را امکان پذیر ساخته اند؛ رسانه‌ای که به ما امکان می دهد تا شیوه‌هایی که چندرسانه‌ای بودن فناوری ارتباطی جدید شنیدن رادیو را سودمند جلوه می دهند و یا باعث اصلاح تغییر آن می شوند را مورد بررسی قرار دهیم. اینترنت و فناوری های ارتباطی جدید آنگونه که تعریف شدند، فضا و مکان مخاطبان سنتی رادیو را تغییر داده اند. مراسم سالگرد ۱۱ سپتامبر NPR، پخش شده از یک نشست رسمی ملی و برنامه‌ای با مشارکت تلفنی مخاطبان به صورت بین‌المللی (پخش همزمان از BBC)، شواهد قابل تأییدی از توانایی این فناوری های ارتباطی جدید ارائه می کند و قابلیت آنها را در ایجاد ارتباطات همزمان،

از پذیرش قابل توجهی برخوردار شود. بر روی وب، متون شنیداری (به عنوان مثال فایل حوادث سپتامبر) از طریق محیط رسانه‌ای، درخواست می شوند. آمیزه صداها در سونیک مموریال ممکن است در فایل های صوتی مختلف جست و جو شوند. به عنوان شبکه‌ای از متون شنیداری، سایت مربوط به این مراسم یادبود، اطلاعات مختلفی را برای ورود مخاطبان که تمایل دارند به فایل های صوتی گوش دهند، ارائه می کند که این امر باعث تجزیه و سبب تر مخاطبان می شود. هر آمیزه از صداها در هر حالتی می تواند انتخاب شود. مرتبط بودن و طول فایل های صوتی، این امکان را به شنوندگان می دهد تا به فرمت های مختص فایل های رادیویی گوش کنند. برای شنونده عادی سونیک مموریال، این برنامه - ریزی، آمیزه متفاوتی از صداها را در مورد بزرگداشت حادثه مرکز تجارت جهانی و نیویورک، در اختیار می گذارد. شنونده، به آمیزه‌ای از صداها به صورتی مرتبط گوش می کند و نیازی نمی بیند تا فایل های صوتی دیگری را جست و جو کند. فناوری های رادیویی دیجیتال که بر روی شبکه جهانی به کار گرفته شده اند، به طور کاملاً وسیع، شنوندگان را قادر می سازند تا به عنوان شرکت - کنندگانی در خلق یادبودهای دیجیتال و یا ارائه کنندگان متونی

سونیک مموریال علیرغم توجه خاصی که بر «مونتاژ ملی» صداها در ارتباط با نیویورک سیتی و بیان شفاهی از رخداد مرکز تجارت جهانی اعمال می داشت، در حالی که هویت ملی را تقویت می کرد، از ایدئولوژی های سیاسی پرهیز می نمود.

به دور از مشکلات فواصل ارتباطی، نشان می دهد.

بازنمایی دیجیتال صداها و مونتاژ آنها توسط سونیک مموریال، برداشت های چندگانه ای را ایجاد می کند. مونتاژ، متنی با معانی چندگانه را خلق می کند و به صداها و معانی مختلف، جنبه های ملموس می بخشد. فنون ویرایش، تولیدکنندگان برنامه - های یادبود شفاهی را قادر می سازد تا متون شفاهی را آنگونه که مناسب می بینند، بدون ارتباط با زمان، مکان یا فضا، انتشار دهند. این امر بیانگر این نیست که جلوه های مونتاژ که از پخش دیجیتال رادیویی و مخاطبان شبکه جهانی دریافت شده اند، تنها راه خلق یادبودهای دیجیتال هستند؛ مونتاژ به راهکاری برای ارتباط افراد با تجربیات، زمان ها و نیز عدم پیوستگی های زمانی بازتولید شده به عنوان شیوه ای نوین در درک وقایع، تبدیل می شود. جلوه مونتاژ ارائه شده توسط سونیک مموریال به میزان زیاد دارای عملکردی مشابه با یادبودهای سنتی است و شنوندگان سونیک مموریال می توانند میزانی از ابهام ایجاد شده در ارائه رویدادها به صورت شفاهی را احساس کنند.

تلفیق یک مونتاژ دیجیتال بر روی شبکه جهانی ممکن است

برای طرح یادبود ملی ظاهر شوند.

برای بررسی بیشتر رابطه میان تجدید و ذخیره سازی خاطرات شفاهی به صورت دیجیتال و نگاهداشت خاطرات ملی، خواهیم گفت که چگونه سونیک مموریال، شبکه جهانی و فناوری های رادیویی دیجیتال را به کار می برد تا گستره خاطرات (رخدادهای) شفاهی را فراتر از محدودیت های همزمانی پخش برنامه های رادیویی توسعه دهد و یادبودی ملی و ماندگار پایه گذاری کند.

NPR سونیک مموریال به عنوان یادبودی عمومی و ملی

پروژه سونیک مموریال، به عنوان آرشیو شفاهی به منظور ارائه خدمات در بزرگداشت های ملی، جهت ارائه برنامه هایی به گروه - های مختلفی از مخاطبان، طراحی شد. یکی از اهداف صریح سونیک مموریال، ارائه خدمت به مخاطبانی بود که تمایل به شنیدن و صحبت درباره خاطرات فاجعه ۱۱ سپتامبر داشتند. هدف دیگر، ایجاد خاطره و یادآوری در این مخاطبان به طرق

مختلف با ایجاد فرصت‌هایی برای تمرکز و توجه به سالروز ۱۱ سپتامبر، فروریختن برج‌های دوقلو و تأثیراتی بود که نیویورک به صورت کلامی از این رخدادها دریافت کرده بود.

در نهایت، این پروژه در اهداف آموزش عمومی در سطح وسیع‌تر که مدنظر NPR نیز بود به کار گرفته شد. NPR به عنوان موجودیتی منحصر به فرد در رادیوی آمریکا فعالیت می‌کند. در حالی که به صورتی مستقل، برنامه‌های رادیویی را برای ایستگاه‌هایی که از طریق ماهواره با آنها مرتبط است، تولید و انتشار می‌دهد. سونیک مموریال در آرشیوی وسیع‌تر، با کتابخانه کنگره برای اطمینان از نگهداری مجموعه‌هایش همکاری می‌کند. از این‌رو، پروژه سونیک مموریال، آشکارا در پروژه ملی وسیع‌تری که سرگذشت فاجعه ۱۱ سپتامبر را آرشیو می‌کند قرار گرفت.

پخش کامل برنامه سونیک مموریال (حوادث سپتامبر)، به عنوان بخشی از برنامه کلیه مسائل بررسی شده از NPR، بیش از ۲۰ دقیقه بدون تفسیر گزارشگر ادامه یافت. تاریخ شفاهی به عنوان مجموعه‌ای از خاطراتی که شنوندگان از مرکز تجارت جهانی داشتند ارائه شد. هر چند خاطرات فردی یا خصوصی با همان شمول به صورتی منسجم هستند، اما هر کدام از تماس‌ها که مونتاژ می‌شوند بیانگر خاطراتی متفاوت و مشخص‌اند. در این پروژه، علیرغم اینکه افراد می‌توانند پیام‌های صوتی خود را ارائه کنند، می‌توانند در مورد آن توضیح دهند. موسیقی اضافه شده به آنها و صداهای مهیب به همراه آوایی ملایم، مخاطب را به یادآوری آن واقعه وامی‌دارد.

سونیک مموریال، تنوعی از متون شفاهی، مانند شعری که خانی برای همکاران مرحوم خود نوشته است و تکه‌ای از موسیقی که هنگام شب، در سالن‌های برج‌ها - در حالی که نظافت‌چی‌ها در حال آماده و تمیزکردن آنجا برای روز بعد هستند - پخش می‌شود، و یا حتی قسمتی ضبط شده از اطلاعیه‌ای که در آسانسورهای برج‌ها به‌طور معمول در حال پخش است را دربر دارد. این قدردانی‌ها به جای توضیح و تفسیری گسترده درباره برج‌ها یا حادثه‌ای که باعث ویرانی آنها شد، به افرادی که هیچ‌وقت در برج‌های مرکز تجارت جهانی نبوده‌اند، دانسته‌هایی را به صورت شفاهی ارائه داد.

سونیک مموریال علیرغم توجه خاصی که بر «مونتاژ ملی» (national montage) صداها در ارتباط با نیویورک‌سیتی و بیان شفاهی از رخداد مرکز تجارت جهانی اعمال می‌داشت، در حالی که هویت ملی را تقویت می‌کرد، از ایدئولوژی‌های سیاسی پرهیز می‌نمود. اگرچه این یادبود، به‌صورتی مبهم، جنگ و انتقام را مطرح می‌کند، اما بر این موارد تأکید نمی‌ورزد و مخاطبان را نیز به سوی این افکار سوق نمی‌دهد. در حالی که مخاطبی، با شنیدن برنامه یادبود زیر لب زمزمه می‌کند: «جنگ پاسخ نیست»، گوینده دیگر از انزجاری که هوایماربایان از آمریکایی‌ها داشته‌اند سخن می‌گوید. هیچ سیاستمداری در اجرای مراسم یادبود همکاری نکرد و حتی آن مراسم را به موردی سیاسی مرتبط ندانست. اگر چه از عملکرد صریح در ارائه مراسم یادبود خودداری شد، اما

صراحت آن، ایدئولوژی‌ای را به دنبال این یادبود خلق کرد که در گزارش‌های ۱۱ سپتامبر در ارتباط با هویت ملی تقویت می‌شد. سونیک مموریال، فداکاری و ایثار افراد در ۱۱ سپتامبر را مختص آنان به عنوان آمریکایی تلقی می‌کند.

برنامه‌ریزی یادبود عمومی شفاهی که دربرگیرنده صداهای خصوصی نیز بود، بیانگر این است که این فاجعه ملی باید مورد توجه همگان قرار گیرد. مانند بسیاری از مراسم‌های یادبود ملی، بازنمایی آن واقعه توسط سونیک مموریال، تا حدودی محدود و جانبدارانه است. اگر چه پروژه سونیک مموریال با تعداد وسیعی از مخاطبان تولید و ارائه می‌شد (به‌صورتی که وقایع ویرایش شده برای توده‌ای از مخاطبان پخش می‌شد)، اما تهیه‌کنندگان آن تصمیم گرفتند که در مورد نیویورک، به عنوان نقطه مرجعی برای بررسی حادثه ۱۱ سپتامبر با رویکردی ملی که به‌صورت شفاهی ارائه می‌شود، مطالعه‌ای موردی انجام دهند. در این مسیر، تولیدکنندگان، برنامه رادیویی فرهنگی خود را به صورتی طرح-ریزی کردند که با ایجاد «اجتماعی تصویری» از نیویورکی‌های متأثرشده از حادثه آن روز، خاطره جمعی آمریکایی [ها] از ۱۱ سپتامبر را تقویت و تحکیم کنند.

کارکردهای سونیک مموریال به عنوان یادبود ملی منحصر به-فرد عبارتند از، تلاش پیگیر آن در آرشیو برنامه‌های ضبط شده از پیام‌های تلفنی گذاشته شده به صورت دیجیتال در هنگامی که برج‌های تجاری مورد اصابت قرار گرفتند و نیز خاطرات شفاهی از افرادی که در مرکز تجارت جهانی کار کرده یا آن حادثه را مشاهده کرده بودند.

جان بادنر، می‌گوید که خاطره جمعی از اشتراک گفتارهای رسمی فرهنگی و محلی ظهور می‌کنند. به عنوان مثال، قطعه‌هایی که از دیوار یادبود سربازان ویتنام به جا ماندند، با تصور ورود خاطرات شخصی به فضای عمومی، ماندگار ساختن معنای آن یادبود را امکان‌پذیر ساخت. به مانند این، یادبود ملی اوکلاهاماسیتی، به عنوان یادبودی مبتنی بر مشارکت افراد، با توجه به درخواست علنی آن مبنی بر مشارکت خانواده‌های نجات-یافتگان و قربانیان و به‌کاربردن حصارهای زنجیری متصل به هم در آن مراسم - که به مانند دیوار یادبود سربازان ویتنام، به عنوان عاملی ارزشمند و مقدس تلقی می‌شد - مورد توجه قرار می‌گیرد. سونیک مموریال کار خود را با توجه مشارکت محلی در یادبودهای رسمی ادامه خواهد داد و خواهان مشارکت اشخاص در جریان به‌یادسپاری این واقعه خواهد بود. شنوندگان، نظراتی را برای تلفیق صداها (مثلاً کوبیدن به در گردان تالار نشیمن) و نیز متون شفاهی برای انتشار به قشر وسیع‌تری از افراد ارائه داده‌اند. علاوه بر این، پروژه سونیک مموریال، با ارائه صدای افرادی که هر روزه برداشت خود را از حادثه برج‌های دوقلو، با نیویورکی‌ها و مردم آمریکا در میان می‌گذارند، به افراد و خاطرات یک ملت جلوه‌های صوتی می‌بخشد.

این بعد مشارکتی افراد در سونیک مموریال، محدودیت‌های گفت‌وگوهای عمومی رسمی، محلی و گاهی اوقات، گفت‌وگوهای

خصوصی را از میان برده است. کنش متقابل عمومی و خصوصی در دو شیوه متفاوت رخ می‌دهد: یکی اینکه، برنامه‌های ضبط-شده خصوصی مانند پست‌های صوتی و موسیقی به عنوان بخشی از برنامه‌های پخش‌شده و تولیدات مرتبط با وب مورد استفاده قرار می‌گیرند که برای مخاطبان عمومی پخش می‌شوند. در واقع، یادبود بر پایه بازنمایی خاطراتی محلی است از افرادی که تجربیات شخصی خود را از برج‌ها در اختیار می‌گذارند (به عنوان مثال، آنهایی که در کنار پنجره‌های رستوران ورلد، بیان می‌نواختند). دوم اینکه برنامه عمومی توسط شنوندگانی دریافت شود که برداشت‌های شخصی خود را از نیویورک و فاجعه مرکز تجارت جهانی به عنوان بخشی از منطقی جلوه‌دادن آنچه می‌شنوند، ارائه می‌دهند. شنوندگان در موقعیتی قرار می‌گیرند که بتوانند صداهایی را که با هم تلفیق شده‌اند تشخیص دهند تا از این رویداد بیان‌شده شفاهی، بسیار شبیه به شیوه‌ای که از مشاهده-کنندگان دیوار یادبود سربازان ویتنام خواسته شد تا برداشت خود را بنویسند، برداشت و تفسیر خود را ارائه دهند.

علی‌رغم ویژگی‌های مشابهی که سونیک مموریال و دیگر یادبودهای ملی سنتی‌تر دارند، آنچه در مورد سونیک مموریال

رخدادها را به صورتی بدیع و با توجه به ساختار یادبودهای ملی عرضه می‌کند و نقش افراد را در اجتماع خاطرنشان می‌سازد.

محدودیت‌های سونیک مموریال به عنوان تجربه شفاهی دیجیتال

ساخت فرهنگی طرح کلی یک رویداد عمومی، برای ماندگاری آن از اهمیت زیادی برخوردار است؛ آنگونه که روبرت هاریان و جان لوکاتیس توضیح می‌دهند: یک دلیل که تصاویر اهمیت نمادی پیدا می‌کنند این است که آنان تعدادی الگوهای مختلف از تشخیص در محدوده زندگی اجتماعی مخاطبان، (Identification) را ایجاد می‌نمایند که هر کدام پاسخگوی نیاز مخاطب خواهند بود و به صورتی کلی، با یکدیگر شیوه‌های گویایی از درک رویدادهای غیرقابل تصور را به مخاطبان ارائه می‌کنند.

تصاویر با تقویت قوه تشخیص و فهم مخاطب، جلوه‌ای نمادین می‌یابند. در این حالت پروژه سونیک مموریال، پیام‌های صوتی مشخصی را برای مخاطبان در درک لحظات ترس‌آور و

اگر چه در واقع سونیک مموریال به منظور به‌کارگرفتن خاطرات شفاهی جمعی، از دیدگاه مسلط آمریکایی طرح-ریزی شده بود، اما شواهدی وجود دارد که بیان می‌دارد تلاش‌های سونیک مموریال در زمینه یادبود در گستره‌ای وسیع‌تر و جهانی در مباحثات جمعی در مورد رویدادها، به کار گرفته شد.

فاجعه‌انگیز آن رویداد، در اختیار می‌گذارد. پخش «حوادث سپتامبر» دربرگیرنده پست‌هایی صوتی از دو نفر بود که در آن روز صدمه دیده بودند. یکی از پیام‌های صوتی از مردی در برج دوم بود که به همسرش می‌گفت که برج اولی مورد اصابت واقع شده و مورد دیگر از مسافری در پرواز ۹۳ بود که آخرین پیام-های خود را برای اظهار علاقه به همسر و خانواده‌اش ارسال می‌کرد. هر چند تعداد کمی قادرند وحشت مسافران پرواز ۹۳ یا افرادی که در برج‌های دوقلو بودند را تصور کنند، گذاشتن پیام-های صوتی عملی است که برای بسیاری، آشنا و قابل درک است، و آرام‌کردن عزیزترین شخص خود در زمان وقوع خطر، وظیفه-ای قابل درک و حتی قابل‌تحسین است. استفاده از این خاطرات شفاهی نمادین، روشی را در اختیار می‌گذارد که بسیاری از افراد قادر به درک آن فاجعه خواهند بود.

با به‌کارگیری برنامه‌های ضبط‌شده دیجیتال از این تجربیات

منحصر به فرد است، توجه و تمرکز آن بر روی صداهاست. در حالی که دیگر یادبودها ممکن است شامل ابعاد شفاهی یک خاطره باشند (مثلاً یادبود ملی اوکلاهاما سیتی)، بسیاری تلاش می‌کنند تا حسی برای احترام و تکریم ملت از طریق برنامه‌های بصری متناسب (مثلاً یادبودهای لینکلن و حتی سربازان ویتنام)، به وجود آورند.

با توجه به قابل‌توجه بودن متون شفاهی (شخصی) که با ظهور فناوری‌های ضبط دیجیتال امکان‌پذیر شده است، پروژه سونیک مموریال این امکان را ایجاد کرده که صداهای شخصی ارائه‌شده مرتبط با این رویداد در محیطی رسانه‌ای همراه با تصاویر تجسمی از هواپیماهایی که به برج‌های دوقلو اصابت می‌کنند، پخش شوند. هرچند بسیاری از متون شفاهی موجود در سونیک مموریال، عادی و روزمره‌اند، اما این ماهیت آن در کمک به افراد، در درک این واقعه، بسیار قابل توجه بوده است. سونیک مموریال،

(حوادث رخ داده) محلی، پروژه سونیک مموریال شیوه‌های منحصربه‌فردی را به‌صورت شفاهی در درک فجایع ۱۱ سپتامبر در اختیار می‌گذارد. بعد از ۱۱ سپتامبر، برنامه‌های ضبط‌شده دیجیتال، به عنوان بخشی از پروژه سونیک مموریال، جمع‌آوری و آرشیو شدند. این پیام‌های صوتی و صداهای باقی‌مانده از افراد می‌توانند به عنوان مظاهری نمایان از رویداد عمل کنند و در به-یادآوردن واقعه، نقش داشته باشند.

علیرغم طراحی محلی سونیک مموریال و تلاش آن در به-کارگیری قابلیت‌های رسانه‌ای دیجیتال، محدودیت‌هایی در انواع خاطراتی که در تولیداتش ارائه می‌شوند، وجود دارد. برای ایجاد رضایت در مخاطبان، پروژه سونیک مموریال خاطراتی را که برای افراد با زمینه‌های متفاوت قابل درک باشد، به‌کار برد. از این رو تا حدی، حیطه‌ای که تجربیات (رویدادهای) مرکز تجارت جهانی را شامل می‌شد، محدود کرد. علاوه بر این، اگر چه افرادی که برای همکاری با پروژه سونیک مموریال تماس گرفتند یا ایمیل فرستادند دارای حق انتخاب بودند، اما از اعمال کنترل بر گروه ویرایشی پروژه در مورد خاطراتشان، خودداری کردند و از این رو تمام خاطرات شخصی که دریافت شده بودند، از عمومیتی یکسان برخوردار نشدند.

گونه‌ای که سونیک مموریال در مسیر خود طی می‌کرد، در اختیار گذاردن صداها و خاطرات، تعداد وسیع‌تری از افراد را در نظر داشت، اما به هر حال توجه و تمرکز آن به مرکز تجارت جهانی به عنوان یک فاجعه ملی بود. این میزان توجه، اهمیتی را که به نیویورک به‌خاطر آمار مرگ و میری که در ۱۱ سپتامبر داده شده بود، افزایش داد. شخصی ناشناس که تماس گرفته بود اینگونه بیان داشت که: «من واقعاً در مورد واقعه رخ داده برای مرکز تجارت جهانی ناراحت و غمگین هستم. آنگونه که آن واقعه تکان‌دهنده بود، در مورد پنتاگون یا هواپیمایی که در پنسیلوانیا سقوط کردند، موردی مطرح نشد و نگرانی من در این است که خانواده‌هایی که متأثر از آن وقایع بودند در معرض نادیده‌گرفتن و فراموش شدن هستند.»

جی الیسون، به عنوان یکی از تهیه‌کنندگان سونیک مموریال، این مورد را انکار کرد و گفت: «یادبود مرکز تجارت جهانی به هیچ‌وجه اهمیت آنچه در واشنگتن و پنسیلوانیا رخ داد، را تضعیف نمی‌کند... اما درجه اهمیت برج‌های دوقلو دارای نیروی جاذبه‌ای بود که کل کشور را به سوی خود متوجه کرد... مرکز تجارت جهانی، غم و اندوه همه آمریکایی‌ها را بیان می‌کند.» پروژه سونیک مموریال فعالیت خود را در زمینه یادبودهای ملی ادامه می‌دهد و از توجه به یک واقعه، -حتی اگر رویکردهای متفاوتی را اتخاذ کند- خودداری می‌کند.

به رغم این محدودیت‌ها در تمرکز و توجه به تعابیر و برداشت‌های متفاوت از وقایع، بخشی از هدف صریح سونیک مموریال در ایجاد شیوه‌های متفاوت در به‌یادداشتن این واقعه است و در جهت خدمت در این مسیر به تولیدات فرهنگی اقدام

می‌ورزد. در حالی که افرادی، جدا از حملات تروریستی به مرکز تجارت جهانی، برداشتی خاص از آن به دست می‌آورند، پروژه NPR برای تعدادی دیگر از شنوندگان موقعیتی برای تخلیه روانی به وجود می‌آورد. متعاقباً، سونیک مموریال بدین منظور طراحی -شده تا قدرت شناسایی شنوندگانش را از وقایع شفاهی بیان‌شده برانگیزد. از این رو از آنها می‌خواست تا صداهای مرتبط با حادثه-ای را که در جایی دور از دید افراد اتفاق افتاده شناسایی و تأیید کنند.

پروژه سونیک مموریال با به‌حساب‌آوردن شنوندگانش به عنوان جزئی از گروه تهیه‌کنندگان و عواملی مؤثر در موفقیت-های مالی‌اش، به صورتی مؤثر روابط بین چهره‌های رادیویی و تلویزیونی و شنوندگان مرسوم رادیو را بازسازی کرد. سونیک مموریال، با دعوت شنوندگان NPR به مشارکت در تولیدات مرتبط با شبکه جهانی، آنها را به مشارکت‌کنندگانی فعال تبدیل کرد. تلاش سونیک مموریال، افراد را در جریان تولید و پذیرش برنامه‌هایش به منظور اتحاد بین خود و آنها، دخیل کرد. سوابق این فعالیت به دو شیوه نگهداری شد: اول، مشارکت شنوندگانش را در تشخیص صداها و یافتن موارد ضبط‌شده مرتبط با آنها

هدایت کرد. دوم، ویرایش‌ها به‌صورتی انجام می‌شد تا شنونده را قادر سازد تا آن رویداد را که به‌صورت شفاهی ارائه شده است درک کند.

با اجتناب از گزارش‌های روزنامه‌نگارانه، درک تجربه شفاهی از یادبود، نیازمند تلاش شنونده در معنابخشیدن به صداها بود. داگلاس توضیح می‌دهد که این قبیل خلق معانی که از تجربیات شفاهی به‌دست آمده‌اند، قابل پذیرش‌اند و افراد به تصوراتی که در خلق آنها دستی داشته‌اند بیشتر از آنهایی که مجبور به ایجاد آنها هستند، دلبستگی نشان می‌دهند. از این رو، سونیک مموریال، شنوندگان را از شیوه‌های استاندارد اجرای یادبودها جدا می‌کند (مانند برنامه‌هایی در گزارش‌های خبری تلویزیونی و

برنامه‌های مستند) و آنها را به دنیایی از صداها و تصاویر کاملاً ذهنی شخصی وارد می‌نماید.

در نهایت، اگر چه در واقع سونیک مموریال به منظور به-کارگرفتن خاطرات شفاهی جمعی، از دیدگاه مسلط آمریکایی طرح‌ریزی شده بود، اما شواهدی وجود دارد که بیان می‌دارد تلاش‌های سونیک مموریال در زمینه یادبود در گستره‌ای وسیع-تر و جهانی در مباحثات جمعی در مورد رویدادها، به کار گرفته شد.

الزام و زمینه‌هایی برای تحقیقات آینده

در حالی که دامنه فجایع ۱۱ سپتامبر برای بسیاری افراد مبهم خواهد ماند، این سؤال مطرح خواهد شد که چگونه رویدادهای بااهمیت در طول زمان در اذهان باقی خواهند ماند و اینکه آیا برنامه‌های یادبودی که به عنوان قدردانی از افراد مصیبت‌دیده از آن رویدادها ارائه می‌شوند، مشارکت اجتماعی پایداری را در پی خواهند داشت؟ سونیک مموریال تجربه‌ای شفاهی را در اختیار می‌گذارد که بیانگر این است که چگونه برنامه‌های ضبط‌شده دیجیتال، شیوه‌هایی برای فهم یک رویداد به وجود می‌آورند که آرشو شده و به صورتی گسترده در اختیار دیگران قرار می‌گیرند. همچنین سونیک مموریال توجه رسانه را به پیام‌های صوتی، از افرادی که در آن روز جان خود را از دست دادند جلب می‌کند، که می‌توانند به عنوان نمادی شفاهی از واقعه و نیز سرگذشت‌های شفاهی متفاوتی که از نجات‌یافتگان حادثه در یادبود از دست‌رفتگان بیان شده‌اند، مورد توجه قرار گیرند.

بعد از ۱۱ سپتامبر رسانه‌ها اغلب بر رویداد مرکز تجارت جهانی متمرکز شدند؛ فاجعه‌ای که بسیار مهم تلقی می‌شد و با تکه پاره‌هایی که در نیویورک‌سیتی بر جای گذاشته بود جنبه نمادین یافته بود. پروژه سونیک مموریال، تلاشی بود تا آن واقعه را به صورت شفاهی، هماهنگ با مسئولیت وسیع‌تر NPR در بهبود «تجربه‌ای هنری» و بزرگداشت فجایع ۱۱ سپتامبر به صورت مناسب و درخور، گرامی‌دارد. از برنامه‌های ضبط‌شده‌ای که توسط ریزون و دیگران که با سونیک مموریال همکاری داشتند، ذخیره شده بود و همچنین از کسانی که خاطرات شفاهی را با کمک فناوری دیجیتال به صورت مناسبی نگه داشته بودند، قدردانی شد. تحقیق آینده ممکن است شیوه‌هایی را که از طریق آنها این خاطرات به عنوان نوعی نمادگرایی شفاهی تلقی شوند و اینکه چگونه پروژه سونیک مموریال در انتشار مجدد متون مورد بررسی در زمینه یادبود شفاهی آن واقعه اقدام می‌کند، مورد بررسی قرار خواهد داد.

مطالعه موردی «حوادث سپتامبر» از سوی وب‌سایت سونیک مموریال، تلاش‌های مؤثر NPR را در به‌دست‌آوردن، آرشو و نگهداری خاطرات، وقایع و صداها دیجیتال به طور مؤثری

نشان می‌دهد. علاوه بر این، این مطالعه موردی نشان می‌دهد که چگونه تهیه‌کنندگان این‌گونه برنامه‌ها، می‌توانند امکانات تعاملی محیط رسانه‌ای جدید را به‌کار گیرند. تحقیقات آینده، امکانات پخش برنامه‌های رادیویی دیجیتال و شیوه‌های مناسب‌تر و ارائه متون برای مخاطبان بیشتر را مورد بررسی قرار خواهند داد. اگر چه تلاش‌های سونیک مموریال همکاری و مشارکت عمومی را در تولید برنامه‌هایش ترغیب می‌کرد، اما طرح یادبود نتوانست از امکانات متقابل شبکه جهانی به‌طور مناسبی برخوردار شود و به مخاطبان این امکان را بدهد تا به عنوان تهیه‌کنندگان متون شفاهی فعالیت کنند. اگر چه تهیه‌کنندگان این برنامه‌ها، به دنبال اطلاعات موردنظر برای طرح یادبود از همگان بودند، اما کنترل ویرایشی خود را بر پروژه یادبود و انواع متونی که برای وب‌سایت خود در نظر می‌گرفتند، حفظ کردند. با اینکه دلایل مهم و اخلاقی فراوانی برای حفظ کنترل بر ویرایش وجود دارد، پروژه‌های آینده شیوه‌هایی را که مخاطبان به‌واسطه آنها توانایی بیشتری در ویرایش و دستکاری متون شفاهی، در جهت عمومیت‌بخشیدن و یا شخصی‌کردن یادبودهای شفاهی خواهند داشت، مورد توجه و بررسی قرار می‌دهند.

این تحقیق، سونیک مموریال را به عنوان یک تجربه شفاهی دیجیتال بررسی کرد و نیز راهکارهایی را که از طریق آنها برنامه‌های ضبط‌شده دیجیتال به ایجاد مجموعه‌های شفاهی در خدمت خاطرات عمومی کمک می‌کنند مورد آزمون و بررسی قرار داد. در این مسیر، ما شیوه‌هایی را که NPR، یادبودهای صوتی در ارتباط با فجایع ۱۱ سپتامبر را به عنوان فرصت‌هایی در زمینه محیط رسانه‌ای دیجیتال به‌کار برد تا برای پروژه‌های شفاهی خود اعتبار و عمومیت کسب کند، مورد بررسی قرار دادیم. انتشار فناوری‌های ضبط، ساخت برنامه‌های دیجیتال با کیفیت بالا و به‌صورت فشرده، آرشو شده، قابل ذخیره‌سازی و برنامه‌هایی که قابلیت بازیابی آسان دارند را امکان‌پذیر ساخته و با کمک شنوندگانش، این امکان را به تهیه‌کنندگان داده تا مونتاژی از بزرگداشت «حوادث سپتامبر» تهیه کنند.

به عنوان نتیجه، «حوادث سپتامبر» و پروژه‌های سونیک مموریال، دو تجربه هنری شفاهی و بااهمیت را در اختیار می‌گذارند که صداها ضبط شده توسط افراد را به کار می‌گیرند و مخاطبان را قادر می‌سازند تا به تنوعی از صداها که در یادبود فجایع ۱۱ سپتامبر جمع‌آوری و نگه داشته شده‌اند گوش دهند و آنها را تفسیر و تعبیر کنند.

منبع:

New media & society

